

شهری

شهادت هفتمین امام شیعیان
حضرت موسی بن جعفر
علیه السلام را تسلیت می‌گوییم

سه شنبه ۱۷ بهمن ۱۴۰۲ • ۱۶ صفحه • ۱۰ هزار تومان • دوره سوم • سال دوم • شماره ۴۴۲

www.hammihanonline.ir

شاعر شورشی

بازخوانی کارنامه مبارزاتی خسرو گل سرخی
و پیوندی که میان مارکسیسم و اسلام برقرار کرد

گزارش دیپلماسی

۶۰۷

پیمان جدید با شرق

گمانه زنی درباره امضای یک توافقنامه همکاری جدید با روسیه
و گفت و گویی با حسن بهشتی پور

وزیر همه باشید

یادداشتی از الهه ابراهیمی
درباره طرح ممنوعیت کاشت ناخن و مژه پزشکان

ایستاده منم در میان این طوفان

شمایل زن آزاد در سپه‌های سوسن تسلیمی به مناسبت زادروز او

سرمقاله

دوراهی اجتناب‌ناپذیر

اگر وعده‌های انتخاباتی دولت را نادیده بگیریم و از عدم تحقق آنها چشم‌پوشی کنیم و یا آن را به حساب کم‌اطلاعی وعده‌دهندگان از مسائل کشور بگذاریم، ولی چگونه می‌توان پذیرفت که وعده‌های جاری دولت در حالی که در مصدر کار است، انجام نشود و در عین حال، همچنان انتظار داشت که مردم به دولت و وعده‌های آن اعتماد داشته باشند؟ سال گذشته و هنگام تعیین افزایش حقوق کارگران، دولت بر اساس چند وعده روشن، افزایش حقوق را مهار کرد. تورم سال ۱۴۰۱، برای طبقات پایین و کارگر مزدبگیر، بیش از ۵۰ درصد بود. لذا انتظار می‌رفت که حقوق و دستمزد کارگران و مزدبگیران، بیش از ۵۰ درصد افزایش یابد، ولی چون گمان می‌کردند که این کار موجب تورم می‌شود لذا سه وعده اصلی دادند تا کارگران با افزایش ۲۷ درصد حقوق و دستمزد خود موافقت کنند. اولین وعده اینکه قیمت ۱۱ قلم کالای اساسی را به قیمت شهریور ۱۴۰۰ برگردانند. دوم: تورم سال ۱۴۰۲ را در محدوده ۲۰ درصد مهار کنند و بالاخره در صورت افزایش تورم، دستمزدها نیز در طول سال تعدیل یافته و افزایش یابد. اکنون در یازدهمین ماه سال ۱۴۰۲ هستیم، مهار تورم وعده داده‌شده مطلقاً انجام نشده است. در خوش‌بینانه‌ترین حالت تا پایان سال تورم به ۳۵ درصد خواهد رسید. وعده دوم که تعدیل دستمزدها در صورت ناتوانی در مهار تورم است نیز کاملاً منتفی شده است و بالاخره برگرداندن قیمت ۱۱ قلم کالای اساسی به قیمت شهریور سال ۱۴۰۰ نته‌ها در دستور کار قرار ندارد، بلکه قیمت‌ها حتی در حد همان ابتدای سال هم قرار ندارند. البته، آگاهان سیاسی و اقتصادی از همان زمان می‌دانستند که هیچ‌کدام از این وعده‌ها قابل اجرا نیست و به انجام نخواهد رسید، ولی کارگران و مردم به هر دلیلی آن را پذیرفتند و سطح رفاه اقتصادی آنان در سال جاری حداقل ۱۵ درصد کمتر شده است و اگر این افول هم قابل گذشت باشد، سال آینده را چه خواهند کرد؟ تجربه امسال ثابت می‌کند که وعده مهار تورم، وعده‌ای سرخ‌من است و دیگر کسی آن را باور نخواهد کرد، و سال آینده نیز کمتر از ۳۵ درصد تورم نخواهیم داشت؛ اگر بیشتر نشود. بنابراین، دولت در یک دوراهی آشکار قرار گرفته است. از یک سو، باید هزینه زندگی حقوق‌بگیران را جبران کند و هم تورم امسال و نیز سال آینده را پوشش دهد که در این صورت حداقل باید ۵۰ تا ۷۰ درصد به حقوق و دستمزدها اضافه کند. در این صورت، کارمندان اعتراض خواهند کرد که افزایش حقوق آنان مطابق بودجه فقط ۲۰ درصد است. از سوی دیگر، دولت دنبال مهار تورم است و این کار را به ساده‌ترین شیوه در دسترس، یعنی جلوگیری از افزایش حقوق و دستمزد انجام می‌دهد؛ همچنان که در خصوص حقوق کارمندان چنین کرد و این موجب نارضایتی و بی‌عدالتی بیشتر مردم و افزایش طبقات فقیر خواهد شد. بنابراین، دولت باید میان این دوراهی یکی را انتخاب کند. گزینه معقول، انتخاب راه اول است، ولی برای دچار نشدن در تله تورمی، لازم است دولت هزینه‌های دیگر خود را کم کند؛ هزینه‌هایی که به نحوی اتلاف منابع است و این هزینه‌ها هم نیستند. راه دیگر، افزایش قیمت فروش حامل‌های انرژی و کسب درآمدهای جدید است که خطر تورم‌های بالا را دارد. اینها محصول فقدان رویکرد علمی و دانش‌محور در دولت است و به قول معروف، خودکرده را تدبیر نیست...

در آستانه انتخابات و سالگرد انقلاب مطرح شد:

هشدارهای رهبری به خواص

- خواص باید جهت عمومی حرکت جامعه را حفظ کنند و نگذارند این حرکت دچار انحراف شود.
- انتخابات هر چه پر شورتر برگزار شود، قدرت ملی و امنیت ملی بیشتر نمایان و تأمین می‌شود.
- ضربه قاطع به معنی وارد جنگ شدن با رژیم صهیونیستی نیست؛ بلکه به معنی قطع رابطه اقتصادی است.

کودکان کار سازمان یافته نیستند

روایت فعالان حقوق کودک از فعالیت گروه‌های خانوادگی در خیابان‌ها

سارا سبزی گزارشگر گروه جامعه

«بر خورد قضایی با باند‌های کودکان کار!؛ این خبر کوتاه هفته پیش از طرف وزیر دادگستری اعلام شد و قرار است در میان طرح جدید ساماندهی کودکان کار گنجانده و اجرا شود. با اینکه بر خورد با باند‌های کار کودک برای اولین بار به صورت رسمی در یکی از طرح‌های ساماندهی در نظر گرفته شده، اما تا امروز بارها از تربیین‌های مختلف فعالیت این باندها گفته شده؛ باندهایی که تاکنون، نه کسی نشانه‌ای از حضورشان دیده و نه خبری از بازداشت سرکردگان و عوامل آن شنیده. دادگستری، فعالیت این گروه را باندی و مجرمانه خوانده، پیش‌از این هم نهادهای رسمی مثل شهرداری تهران همین موضع را در ارتباط با فعالیت این گروه‌ها گرفته بودند. مدیرعامل سازمان خدمات اجتماعی شهرداری تهران به‌تازگی به مردم توصیه کرده: «به کودکان کار کمک نکنید تا اقتصاد کف خیابانی باندهای کار کودک، منهدم شود.» همین نهاد، آذرماه سال گذشته به‌شکل دیگری این موضوع را مطرح کرده بود: «کودکانی که سرچهارراه‌ها کار می‌کنند اجیرشدگانی هستند که با از طرف خانواده‌های‌شان یا از سوی افرادی دیگر، مجبور به کار شده‌اند.»

فرشید یزدانی نماینده کارگران در شورای عالی کار

نتیجه مطرح کردن فعالیت کودکان کار به صورت باندی این است که حس دلجویی و کمک به آنها را در نگاه افکار عمومی تغییر می‌دهد. حتی نگاه به سازمان‌های مردم‌نهاد هم تغییر می‌کند و این تصور به وجود می‌آید که این سازمان‌ها با حمایت از این کودکان، از باندها حمایت می‌کنند. از سوی دیگر حوزه‌های مسئول هم وارد عرصه سیاست‌گذاری اجتماعی نمی‌شوند؛ چون مسئله به یک موضوع پلیسی تقلیل داده می‌شود و دیگر با رویکرد اجتماعی به این مسئله نمی‌پردازند.

محمد لطفی از موسسان جمعیت دفاع از کودکان کار و خیابان

وقتی آنها را باند در نظر می‌گیریم، یعنی یک آسیب اجتماعی را به مسئله امنیتی تبدیل کرده‌ایم؛ چون نیروی انتظامی باید با آنها برخورد کند. با این نگاه، راهکاری که مبنای آن افزایش دستمزد کارگران، گسترده کردن چتر حمایت اجتماعی و سایر اشکال حمایتی است، کنار گذاشته می‌شود. نهادهایی که موظفند شرایط رفاه کودکان این سزومین را تأمین کنند، آنها را به وسیله‌ای تبدیل می‌کنند که باید از سطح شهر جمع شوند. بخشی از این نگاه، کار رسانه است؛ نگاه باالوودی به کودکان کار به سیاست‌گذاری فرهنگی و اجتماعی ما رخنه کرده است و پیچیدگی‌های اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و تورم‌افسار گسیخته‌راندیده می‌گیرد.

آغاز مناقشه دستمزد

مواضع نمایندگان کارگری و کارفرمایی در آستانه تشکیل جلسات پایان سال

فرزانه طهرانی دبیر گروه اقتصاد

حقوق هفت میلیون تومانی در مقابل هزینه‌های یک ماه، شبیه به شوخی است. با این حال پالس‌هایی که وزیر کار می‌فرستد، حاوی خبرهای خوبی برای کارگران نیست. از حاشیه‌هایی که برای ورود برخی نمایندگان کارگری به جلسات دستمزد ایجاد شده تا صحبت‌هایی که صولت مرتضوی، وزیر کار، درباره دستمزد می‌کند نشان از تلاش برای مهار رشد دستمزد دارد. از آذرماه که وزیر کار در جمع دانشجویان دانشگاه امام صادق در مژدهت افزایش ۵۷ درصدی دستمزد ۱۴۰۱ گفت و تأکید کرد که این رشد باعث افزایش تورم شد و قدرت خرید کارگران را کاهش داد؛ می‌شد حدس زد که برنامه جلوگیری از افزایش دستمزد مطابق تورم و سبب معیشت در دستور کار قرار گرفته است. این حدس وقتی قوت می‌گیرد که گفته‌های وزیر در جلسات دیگر را هم مرور می‌کنیم. آنجا که وزیر کار به نقل از تسنیم تأکید کرده بود که میانگین افزایش حقوق کارگران برای سال آینده بیشتر از ۲۰ درصد است؛ معنای این حرف می‌تواند این باشد که کارگران باید قید افزایش ۴۰ درصدی و بیشتر را بزنند.

علی خدایی نماینده کارگران در شورای عالی کار

سال گذشته نیز وعده‌هایی در خصوص سبب معیشت داده شد که متأسفانه هیچ‌یک عملی نشد بنابراین نمی‌توانیم دلخوش به وعده‌های دولت باشیم. یکی از بزرگترین وعده‌های آقای مرتضوی این بود که می‌گفتند قیمت ۱۱ قلم از کالاهای اساسی را به نرخ‌های شهریور ۱۴۰۰ بر می‌گردانند. در جلسات سال گذشته، هم آقای خاندوزی، وزیر اقتصاد، هم آقای فاطمی‌امین، وزیر وقت صمت و هم آقای مرتضوی، وزیر کار مدعی بودند که تورم رامی خواهند در محدوده ۲۰ درصد مهار کنند اما عملاً هیچ‌یک از این وعده‌ها محقق نشد.

علی اصغر آهنی‌ها نماینده کارفرمایان در شورای عالی کار

سبب معیشت هم که تعیین می‌شود بخشی از آن بر عهده کارفرماست. برخی خیلی ساده با قضیه برخورد می‌کنند بدون مطالعه و این سبب می‌شود افراد به اشتباه بیفتند. حدود نیمی از درآمد کارگران صرف مسکن می‌شود. این در حالی است که تأمین مسکن بر عهده دولت است. اما در سبب معیشت همه این هزینه‌ها می‌آید. تأمین تمام این هزینه‌ها که نباید بر عهده کارفرما باشد. بحث‌های زیادی پیرامون دستمزد وجود دارد که باید در نظر گرفته شود. ما هم دوست داریم زندگی افراد راحت بگذرد. اما تورم چیزی است که دولت باید کنترل کند. نباید کارگر و کارفرما را با هم درگیر کرد.